

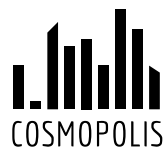
DOMEK v Irsku

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Malebný venkov, zelené pastviny a vůně čerstvého chleba

*Pro Emily Yollandovou,
jednu z opomíjených hrdinek nakladatelství,
která mi vždycky svou milou přítomností rozjasní den.*

JULIE CAPLINOVÁ

DOMEK v Irsku

PŘELOŽILA IVANA ČEJKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Cosy Cottage in Ireland*

Copyright © Julie Caplin, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Ivana Čejková, 2022

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3364-2

Kapitola 1

Hannah si z obličejů setřela dešťové kapky a protáhla se otáčecími dveřmi do hotelové haly.

„Venku je trochu nevlídno, že, slečno Campbellová?“ poznamenal mladý recepční a vesele se ušklíbl. „V baru je krb, kdybyste se chtěla zahřát. Dnes není den na prohlídku památek.“

„Ne, to tedy není,“ zasmála se, sundala si klobouk a vyždímala si z konečků vlasů vodu. „Ale stihla jsem si prohlédnout část Trinity College.“ Bohužel už ne *Knihu z Kellsu* ani Long Library, o něž stála především. Ale představa, že se tam bude tísnit spolu s desítkami zmáčených turistů páchnoucích jako zmoklé ovce, ji odradila. Tyhle pamětihodnosti jí neutečou. Budou tam i zítra a každý den z následujících šesti týdnů, kdy bude v Irsku.

„Nechcete si tedy ten kabát odložit? Můžu ho pověsit v šatně, aby vám uschl, a nemusela jste s ním běžet nahoru do pokoje.“

Tohle je výhoda pobytu v malém rodinném hotýlku, pomyslela si. Potěšeně se na něj usmála, vděčná za nabídku jít se ohřát ke krbu. Aspoň pošle zprávu sestře Mině s poděkováním, že jí toto místo doporučila, protože bez ní by si Hannah nejspíš zamluvila nějaký velký hotelový řetězec, jako třeba *Travelodge*. Šlo o přespání na jednu noc, ale Mina i tak trvala na tom, že si sestra musí najít místní hotel, kde se něco děje.

Hannah podala recepčnímu promočený kabát a zamířila do

útulného baru s přívětivou atmosférou. Připomínal jí viktoriánský hostinec z dvacátých let – zařízení byl sice jednoduše, ale povedlo se to. Tlumeně osvětlená místnost nabízela hřejivé přivítání, takže se člověk cítil jako v bavlne, což po mizerném deštivém počasí venku bylo nesmírně příjemné. Dlouhému dřevěnému baru s mosaznými ozdobami a doplňky, které se leskly ve světle lamp, velel další pohledný mladý muž s veselým a přátelským vzhledem. Stejně jako předtím recepční se okamžitě otočil, aby ji s upřímným nadšením přivítal, jako by tu byl právě jen pro ni.

„Dobrý den, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se s úsměvem a změřil si ji oceňujícím pohledem. Už by si na to mohla zvyknout. V práci měla téměř samé kolegyně, jako třeba Sadie Burnsovou-Couttsovou, s níž se snažila dobře vycházet a která se se svou štíhlou postavou, rozevlátými rovnými vlasy a koketujícím úsměvem s takovými obdivnými reakcemi od mužů setkávala neustále. Hannah se nikdy nedokázala chovat tak sebejistě a žensky. Příliš se soustředila na svou práci. Ale možná by se teď měla uvolnit a užívat si, zaměřit se na jídlo a naučit se něco nového, než aby byla pořád ta nejchytřejší. „Právě jsem otevřel výborné červené víno z Bordeaux, s plnou vůní švestek a černého rybízu, přesně to pravé pro sychravý den, jako je ten dnešní. Nebo vám mohu nabídnout velmi dobrou whiskey, naši vlastní Telling Small Batch z palírny přímo tady v Dublinu. Ta vás zahřeje.“ Znovu jí věnoval oslnivý úsměv.

Hannah váhala a ta nerozhodnost ji samotnou překvapila. Měla v úmyslu si objednat kávu, ale pokušení něčeho mnohem dekadentnějšího v ní vyvolalo rozporuplné pocity. Byly teprve čtyři hodiny, ale proč by si nemohla dát skleničku? Vždyť je to jen dnes odpoledne, nestane se z toho žádný zlozvyk. Je načase, aby začala žít trochu rozmařileji. I když – skutečně je sklenka vína tak

prostopášná? Málem se nahlas zasmála. Hannah vždycky dodržovala pravidla a vydat se na výlet do Irska bylo první neobvyklé rozhodnutí, které kdy v životě udělala. Její šéf se stále nemohl vzpamatovat z toho, že požádala o dovolenou, a rodina nechápala, proč chce na tak dlouho odjet. Kdyby se takto rozhodla impulzivní Mina se svou dobrodružnou povahou, nikoho by to ani v nejmenším nepřekvapilo.

„Dám si sklenku červeného vína.“

„Výborná volba. Posadte se, hned vám ji přinesu.“

Už to, že ji někdo obsluhoval, pro ni byl velký požitek. Hannah přikývla a rozhlédla se po místnosti, která byla prázdná, až na rodinnou oslavu u okna. Společnost seděla u dlouhého stolu plného prázdných sklenic, talířů, poloprázdných püllitrů a lahví vína. Jejich živé povídání a smích narušovaly klidnou atmosféru místnosti a umocňovaly pocit útulnosti a domácího prostředí. S úsměvem zamířila k velkému otevřenému krbu a uvelebila se v jednom ze dvou pohodlných ušáků, které vypadaly, jako by je někdo vytáhl z pracovny Sherlocka Holmesa. Jakmile se zabořila do nadýchaného sametového polstrování, položila si nohy na malou podnožku, aby si je mohla zahřát.

Než jí barman přinesl víno, nohy si už krásně zahřála. Zula si boty, aby se mohla do křesla schoulit a nohy skrčit pod sebe. Připomnělo jí to dobu, kdy byla malá holčička, která se s knížkou uvelebila na pohovce a nikdo o ní nevěděl.

„Děkuju.“

„Rádo se stalo. Vybrala jste si nejlepší místo v podniku.“

Napila se sytě rubínového vína a potěšeně si povzdechla. *Tohle je ráj na zemi*, pomyslela si. Teď už jí k dokonalosti chyběla jediná věc – elektronická čtečka. Kniha, sklenka vína, sálající krb a nic jiného na práci. Copak by se tohle mohlo někomu nelíbit? Bylo to

poprvé po dlouhé době, už si ani nepamatovala po jak dlouhé, kdy nemusela nic dělat: žádná práce ani zkoušky na střední či vysoké škole, žádná obhajoba právnického titulu. Nemusela vymýšlet žádné články a účastnit se nekonečných jednání. Ne že by si někdy stěžovala, svou práci milovala. Plat měla velmi slušný a ve svém oboru byla dobrá. Když se nad tím vším teď zamyslela, vzít si volno bylo asi tou nejšílenější věcí, pro kterou se kdy v životě rozhodla. A pořád si nebyla jistá, co ji k tomu vlastně vedlo. Nebyla to krize středního věku, nevydařený milostný vztah (naděje umírá poslední) ani dočasná ztráta zdravého rozumu – poslední dobou to v ní všechno kypělo a narůstající podrážděnost vůči šéfovi a kolegům byla varovným znamením, že je načase s tím něco udělat. To, co ji přimělo k rozhodnutí vzdát se práce a přihlásit se na pobytový kurz jedné z nejlepších kuchařských škol v Irsku, bylo směšné a přivádělo ji to do rozpaků – uvědomila si totiž, že se jí už blíží třicítka, a přitom stále neumí vařit. Její sestra byla kulinářský machr, ale Hannah se smířila s tím, že jí kuchařské geny do vínku nikdo nenadělil. Jenže v hloubi duše se za to styděla.

Od chvíle, kdy ležela v posteli s chřipkou a v příloze časopisu *The Sunday Times* si přečetla o Killorgallyjské škole vaření, se jí takhle myšlenka honila hlavou, až se z ní stala posedlost. Zvláště když si uvědomila, že to není tak daleko od bydliště jejich nejlepších přátel Aidana a Sorchy Fitzpatrickových, jež plánovala navštívit už od jejich odjezdu z Manchesteru do Irska. Mělo to tak skutečně být? Přerušit práci a přihlásit se na kuchařskou školu se povaze Hannah naprosto vymykalo, ale blízkost přátel udělala za tímhle správným rozhodnutím definitivní tečku.

Přemýšlela, zda se celý život nevyhýbala vaření jen proto, že to byla Minina parketa. Hannah se vždycky snažila kompenzovat sestřinu impulzivnější povahu tím, že se chovala právě opačně. To

díky ní byl doma klid a adoptivní rodiče tak ujišťovala, že ony dvě neskončí jako jejich biologičtí rodiče.

Teď už bylo příliš pozdě přemýšlet, zda udělala správnou věc. Zítra si vyzvedne pronajaté auto, odjede do hrabství Kerry na druhém konci Irska a nastoupí do kurzu. Když už se touhle neznámou novou cestou vydala, měla by všechny starosti hodit za hlavu a užít si ji.

Napila se vína, v křesle se usadila co nejpohodlněji a zapnula čtečku. Víno bylo tak dobré, že když jí okouzlující číšník přišel nabídnout další sklenku – samozřejmě že byl okouzlující, když se jí snažil vnutit další víno –, bez váhání přijala. U teplého krbu, uvelebená v pohodlném křesle, se cítila příjemně a začínala mít problém udržet oči otevřené. Rodinná oslava pomalu končila, hosté se emotivně loučili a jeden po druhém odcházeli, a když jejich hlasy utichly, položila si čtečku na klín a oči zavřela.

Zrovna když se jí zdál ten nejkrásnější sen, něco ji vyrušilo. Tiché cinknutí skla o dřevo. Otevřela oči, zamrkala a uvědomila si, že se dívá do těch nejnádhernějších modrých očí. Bez přemýšlení a s uvolněným pocitem způsobeným okolní atmosférou věnovala jejich majiteli oslnivý úsměv.

„Dobrý den,“ smyslně zavrňela, překvapená sama sebou, protože to bylo na hony vzdálené jejímu obvyklému hlasu.

„Dobrý den, promiňte, nechtěl jsem vás vyrušit.“ Majitel nádherných očí po ní střílil odzbrojujícím úsměvem, jako by vyrušování žen bylo jeho přirozeností a vlastně mu to ani trochu nevadilo. „Neuvědomil jsem si, že tu někdo sedí.“

Dívali se navzájem do očí a ve vzduchu mezi nimi to naprosto zřetelně zajiskřilo.

Kouzelná atmosféra ale vzala rychle zasně, když se ohlédl přes rameno za zvukem ženského hlasu a spěšně zapadl do ušáku vedle ní. Schovával se.

Stále na něj poněkud zasněně hleděla a chvíli přemýšlela, jestli si ho nevyčarovala ve své fantazii. S tmavým rozčepýřeným obočím nad těma zářivě modrýma očima a strništěm na bradě vypadal trochu nebezpečně, jako nějaký pirát z minulého století.

Hannah by si v duchu nejraději nafackovala. *Bože, takové klišé.* Muži vypadají jako sexy piráti jen ve filmech, nikoho takového nikdy nepotkala. Takhle to dopadá, když se odpoledne pije. Fantazírování nebylo pro Hannah Campbellovou moc typické, ale nemohla si pomoci a usmála se na něj.

„Neprozradím vás.“ Uvědomila si, že na něj mrká, škádlí ho a flirtuje způsobem, který se jí vůbec nepodobal. „Když si dáte nohy na podnožku, nikdo si nevšimne, že tu sedíte.“

Ústa se mu zkřivila do velmi nebezpečného úsměvu a nohy zvedl, jak mu poradila. Barmana začal vyslyšchat roztrpčený pronikavý hlas.

„Jste si jistý, že tu není? Ten muž vypadal přesně jako on! Poznala jsem ho, je to můj přítel.“

„To vám věřím, ale já jsem ho neviděl,“ zazněla tichá, ledově klidná odpověď.

Muž naproti Hannah se usmál, zvedl oči ke stropu a zamumlal: „Děkuju.“

Najednou se k nim ale začal blížít zvuk klapajících podpatků, takže do křesla zapadl ještě víc.

Ťuk, ťuk, ťuk. Jejich rytmus zněl odhodlaně a muž zavřel oči, jako by mu to pomohlo se schovat.

Hannah netušila, co ji k tomu přimělo, ale rozhodla se jednat. Rychle vstala a přesunula se k vedlejšímu křeslu. Když se mu

sesunula na klín, překvapeně vydechl a šokovaně se na ni podíval. *Ťuk, ťuk, ťuk*. S přibližujícími se kroky sklonila svoji hlavu k jeho, takže mu její dlouhé kudrnaté vlasy zakryly obličej.

Neměli se kam schovat, dívali se na sebe a poslouchali, jak se kroky zastavily. Přitáhl si ji o něco blíže, takže teď se téměř dotýkali nosy. Dech se jí zadrhl v krku a fascinovaně na něj zírala.

„Ach, promiňte.“

Klapající podpatky se začaly vzdalovat, ale oba zůstali nehnuté sedět, dokud se nevytratily z doslechu.

„Měl bych vám poděkovat,“ zašeptal, stále se na ni díval a na rtech se mu objevil okouzlující úsměv.

„To byste měl,“ odpověděla.

„A jak byste si to představovala?“ Jeho oči se podmanivě zabodly do jejích rtů a Hannah se mimoděk nadechla.

Nic nedělej se rty, Hannah. Neupozorňuj na ně. Ani se nehni. Ale samozřejmě to udělala. Lehce je sevřela do tenké linky a pak si je jemně olízla špičkou jazyka v tiché výzvě, odrážející stav jejích vzbouřených hormonů.

Pozvání okamžitě přijal a přitiskl svá ústa na její v polibku, který se jim oběma honil hlavou. Jeho rychlý, jemný a dráždivý dotek rtů ji přiměl ke vzdechu, aniž by o tom přemýšlela. A to, jak si později uvědomila, byla největší chyba. Už dlouho ji nikdo takhle nelíbal. Když se v políbení rozplynula, cítila, jak se na chvíli odtáhl, ale pak polibek prohloubil a jeho ústa začala nejistě, ale důkladně zkoumat ta její. V tu chvíli se všechno změnilo. Z mlhavého, zasněného a něžného políbení se stalo něco úplně jiného – každý nerv v těle měla v pohotovosti, jako by do ní vjelo několik tisíc voltů. Musel to cítit i on, protože přitlačil a Hannah byla najednou uvězněna v tom nejsladším, nejvášnivějším a nejúžasnějším polibku, který je oba pohltit. Bylo to jako výbuch

ohňostroje v temné, tiché noci. Šokující, vzrušující a naprosto se vymykající její povaze.

Když se mu pohodlně usadila na klíně, začali se líbat klidněji a Hannah se uvolnila. Pak ji objal kolem ramen, jednou rukou vklouzl do vlasů a lehkými doteky hladil její šiji. Poddala se mu. Očividně ji dnes ráno s nástupem do letadla opustily smysly, ale ani trochu se tomu nebránila.

„Ehm... promiň, Conore.“

Oba sebou trhli. Hannah cítila, jak jí tváře zbarvuje rumělec. Připadala si zahanbeně, že byla přistižena v takové situaci na veřejnosti.

„Ta žena už odešla.“ Barman přikývl a pomalu se otočil k odchodu. Ani jednomu nemohl uniknout jeho pobavený úsměv.

„Díky, Nialle!“ zavolal Conor, zatímco Hannah zavřela oči. Byla naprosto v šoku. Sedí na klíně úplně cizímu člověku, ale aspoň už ví, jak se jmenuje. Nemohla se přinutit podívat se mu do očí, neměla ponětí, co dělat.

Chovala se směšně. Kolik jí je? Šest? Přesto opatrně otevřela jedno oko a viděla muže jménem Conor, jak se na ni usmívá.

„Možná bychom se měli představit.“

Narovnala se a s co největší důstojností se jí podařilo sklouznout z jeho klína a vrátit se do ušáku.

„Jistě,“ vypískla. „I když už vím, že se jmenujete Conor.“

Úsměv mu trochu pohasl. „Jistě, v tom jste ve výhodě.“

Trochu zmatená změnou jeho tónu se zeptala: „Jmenujete se tak, ne?“

„Copak to nevíte?“

Zamračila se a připadala si, jako by stála na okraji bažiny – jeden chybný krok a bude v ní až po krk. Jako by se vrátila do práce a čelila soudnímu rozsudku, aniž by si stačila ověřit fakta. „Ne,

pokud jsem nebyla před chvílí obdařena nějakými jasnovideckými schopnostmi. Nebo si to ten barman vymyslel? Předpokládala jsem, že vás zná.“

Conor, pokud se tak jmenoval, si ji chvíli prohlížel. Z jeho výrazu se dalo vyčíst, jak vše zvažuje. Když se mu ve tváři objevil přívětivější výraz, věděla, že byla shledána nevinnou, ať už se původně domníval, že se dopustila jakéhokoli zločinu.

„Promiňte, vy asi nejste zdejší. Ano, Conor je moje skutečné jméno. A teď jsem se zachoval nezdvořile, když jste mi tak okouzlujícím způsobem pomohla.“

„Ano, máte pravdu,“ zamumlala Hannah, která si stále připadala jako v jiné dimenzi. „I když normálně lidi nezachraňuju. Alespoň ne takhle.“

„To rád slyším.“ Najednou byl zase samý úsměv a Hannah získala zpátky pevnou půdu pod nohama, i když si nebyla jistá, co má teď říct. Jak se má člověk zachovat, když se právě tak vášnivě líbal s úplným cizincem?

„Jsem Hannah.“ Natáhla ruku, protože se zdálo, že to je jediný způsob, jak si zachovat chladnou hlavu.

„Conor.“ Podal jí ruku. „Můžu vám donést další víno?“ zeptal se a kývl směrem k prázdné sklenici.

„Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad. Myslím, že právě kvůli vínu jsem se do téhle svízelné situace dostala.“

„Svízelné situace...“ Převaloval to slovo v ústech s měkkým irským přízvukem a Hannah s překvapením zjistila, že ji to vzrušuje a vyvolává příjemné chvění v podbřišku. „Zdá se vám tahle situace, slečno, svízelná?“

„Jak se to vezme...“ Pokrčila rameny.

„Myslím, že svízelné situace vytvářím celkem rád. Co jste pila?“ Nemohla odolat.

„Červené víno. Bordeaux.“

„Jste znalkyně vín?“

Zasmála se. „Ne, jen mi zachutnalo.“

„O vínu nic jiného vědět nepotřebujete.“ Vstal, mávl na barmana a zvedl její prázdnou sklenku.

„Přesně. To vás všichni tak poslouchají?“

Conor se ušklíbl a v očích se mu objevil šibalský pohled.

„Samozřejmě.“

„Jste pořádně sebevědomý.“

„Kdybych nebyl, kdo jiný by na mě dával pozor?“

„Dobrý postřeh,“ přikývla Hannah.

„Tak co vás přivádí do našeho krásného města? Rozlučka se svobodou? Prodloužený víkend? Nebo snad obchodní jednání?“

Hannah zaváhala. Už dost lidí doma si myslelo, že se zbláznila, když se najednou rozhodla odjet na šest týdnů na kuchařský kurz, a nepotřebovala, aby se k nim přidal ještě někdo cizí. „Jen krátká dovolená.“

„Tak to jste zrovna dneska měla příšerné počasí.“

„Neslyšela jsem, že by sem lidé jezdili kvůli počasí.“

Usmál se. „Bod pro vás. Ale když je hezky, není krásnější místo na světě.“

„Mluvíte jako pravý Ir.“

„Z které části Anglie jste přijela?“

„Z Manchesteru.“

„Aha. Tam mám bratrance.“

„Jste ten typ člověka, co má příbuzné všude?“

Znovu se zasmál. „V podstatě ano. Takové už katolické rodiny jsou, jsme rozlezlí všude možně. Tak co děláte v Manchesteru?“

„Jsem právnička.“

Vypadal ohromeně.

„A co děláte vy?“

„Já?“ Odmlčel se. „Já... no, spravuju panství. Starám se o opravy, údržbu a tak.“

Váhavě přikývla, což od ní nebylo nejchytřejší. Znamená snad jeho zaváhání, že je v rozpacích? Člověk by neměl soudit podle vzhledu, ale Conor měl na sobě dobře ušitý oblek, který i jejímu necvičenému oku připadal drahý. Rozhodně to nebylo oblečení, v němž by něco opravoval.

„Byl jsem na obchodní schůzce,“ vysvětlil, když postřehl její tázavý pohled. „S rodinným právníkem. Jste na pohled mnohem příjemnější než on.“

Naštěstí se objevil barman se sklenkou vína, takže na kompliment nemusela reagovat. Byl si tak jistý sám sebou, až ho podezírala, že podobné komentáře trousí jen tak, aniž by jim přikládal větší důležitost. Ale přesto byl okouzlující a zábavný. Původně měla sice na zbytek dne jiné plány, ale ty jí překazil déšť.

„Díky,“ řekla barmanovi, když jí podal červené víno a Conorovi sklenku jantarové tekutiny.

„*Sláinte*,“ pravil a pozvedl sklenici.

„Vždycky mě zajímalo, jak se to vyslovuje. Už mnohokrát jsem to četla v knihách, ale nikdy jsem to slovo neslyšela. *Sláinte*,“ řekla a snažila se napodobit jeho výslovnost, která zněla spíš jako *slanče*.

„Není to špatné. Víte, co se mi na vás líbí?“

Hannah překvapeně trhla hlavou, když slyšela tak přímá slova. „Ne. A protože to nebyla řečnická otázka, předpokládám, že mi to povíte.“ Ústa se jí pobaveně zkrivila, když si uvědomila, že ji tohle flirtování docela baví.

„Ani jednou jste se nepodívala na telefon. Spousta lidí bez něj nedokáže být ani pět minut. Je to jako nová závislost, neustále něco kontrolovat. Doma máme přísné rodinné pravidlo: žádné

telefony u jídla nebo když jsme všichni pohromadě. Máma to nedovolí.“

„Moje teta Miriam taky nemá telefony moc ráda, ale ona je tak trochu technofob. Strýček miluje různé vynálezy, ale zacházet s telefonem moc neumí. Většinou mu musím já nebo sestra ukázat, jak se co dělá, ale pak to hned zapomene.“ Usmála se, když si vzpomněla na Miriam a Dereka. Nebyli to její biologičtí rodiče, ale ti nejbližší lidé, které kdy s Minou měly. Jejich rodiče byli naprostí dobrodruzi, vyhledávali vzrušení a samé adrenalinové zážitky. A proto už dávno s ní a sestrou nejsou. Hannah na okamžik zesmutněla při vzpomínce na havárii, při které oba přišli o život. Její biologická matka, tolik podobná Mině, by se dvakrát nerozmýšlela vzdát se své práce a odjet do cizí země. Hannah se vydala jen na druhý břeh Irského moře a připadalo jí to jako obrovský skok. Často přemýšlela, jestli by byla pro matku zklamáním, kdyby ještě žila.

„Musím přiznat, že kdyby bylo příznivější počasí, možná bych pár fotografií mobilem taky pořídila.“

„Tak na lepší počasí.“ Pozvedl sklenici k připitku a napil se.

Se zájmem se zadívala na sklenici v jeho ruce. „Nikdy jsem whiskey neochutnala.“

„Tak to jste o hodně přišla. Tahle je fakt výborná. Chcete ochutnat?“

Za normálních okolností by jí to připadalo příliš důvěrné, ale zdálo se, že veškerá její opatrnost se utopila v Irském moři.

„Ano, díky.“

Natáhl k ní ruku. „Nejdřív si musíte přivonět.“

Opatrně přičichla a pak ještě jednou.

„Co cítíte?“

Ale ne, v takových věcech se Hannah nevyznala, to Mina byla gurmánka. Pocítila lehkou lítost. Chybělo jí sestřino nadšení pro

všechno, co se týkalo jídla a pití. Ale právě proto tu je, aby se učila. Zhluboka se nadechla, zavřela oči a soustředila se.

Když je otevřela, Conor ji pozoroval. Zatraceně, určitě se ve whiskey vyzná, zatímco ona o nich nemá ani ponětí. Jediné, co cítila, byl alkohol a zápalky, a byla si jistá, že ani jedno není správná odpověď. Ale co říct, když ji nic jiného nenapadá.

K jejímu překvapení nadšeně přikývl. „Ano, to je přesně ono – zápalky.“ Potěšeně se na ni usmál, což v ní vyvolalo pocit, že prošla zkouškou. „Whiskey zraje v dubových sudech po dozrálém bourbonu a odtud pochází to dřevité aroma. Poté se whiskey přelije do sudů, v nichž byl americký rum, který jí dodává tu úžasnou kořeněnou chuť. A teď ji ochutnejte.“

Zvedla sklenku a opatrně se napila. Už dříve někde zaslechla, že se o whiskey mluví jako o ohnivé vodě, a nechtěla ze sebe udělat úplného hlupáka, který se bude dusit a kašlat. K jejímu překvapení ji na jazyku zahřály tóny koření, a dokonce vanilky. Bez přemýšlení se napila podruhé a užívala si, jak jí hřejivá tekutina klouže do hrdla.

„Páni, to jsem vůbec nečekala.“

„To proto, že tohle je ta nejlepší whiskey. Ale necháme si to pro sebe, jo?“ Mrkl na ni. „Můžu?“

Uvědomila si, že jeho sklenku stále drží v ruce.

„Omlouvám se, jistě.“ Když mu ji podávala, její prsty se dotkly jeho a bylo to tu znovu, ten pocit vzájemného propojení. Cítí to také? Nebo jí snad víno a whiskey zatemnily mozek?

„Máte na dnešní večer nějaké plány?“ zeptal se a napil se. Chvilí tekutinu poválel na patře, pak polkl a Hannah sledovala pomalý pohyb jeho ohryzku na krku. *Bože, je tak sexy*, pomyslela si. Za jiných okolností by o ni takový muž ani pohledem nezavadil. Ne že by si jí muži nevšíмали, ale byla dost realistická, aby věděla, že

není žádná supermodelka. Upřímně řečeno, nezáleželo jí na tom. Vždycky si vystačila se svými znalostmi a pracovní morálkou, což pro ni bylo důležitější.

Bože, pořád si ji zkoumavě prohlížel a čekal na odpověď. *Uklidni se, Hannah.*

„Ne, nemám.“ Zvedla hlavu. Přemýšlela, co bude následovat, a ignorovala nadějně bušení srdce.

„Mám zamluvený stůl v nové restauraci. Nechtěla byste si se mnou vyjít? Ve společnosti se vždycky jí lépe.“

Hannah se zasmála. „To je velmi praktický pokus o sblížení.“ Praktické chování jí bylo vlastní.

Usmál se. „No, vaše společnost při večeři by mi byla milá. Je to tak lepší?“

„Je,“ přikývla.

„Líbíte se mi, Hannah. Neberete mě příliš vážně.“

„A měla bych?“

„Ne, to byste rozhodně neměla.“ Výraz v jeho obličeji byl nečitelný. „Měl bych už jít, musím ještě zařídit pár věcí. Co kdybychom se sešli tady v hale ve tři čtvrtě na sedm? Stůl je zamluvený na sedmou, a ač se to nezdá, déšť by měl ustát. Bude to pěkná procházka a ukážu vám kousek Dublinu.“

„To by bylo skvělé, díky.“

Vstal, dopil poslední hlt whiskey a zasalutoval. „Tak zatím nashle.“

Hannah zůstala sedět v křesle a nevěřila, co se stalo. Opravdu si domluvila rande? Ale v hlavě jí znělo jasné varování: *I když je Conor okouzlující, není to muž, kterého bys měla brát vážně.*

Kapitola 2

Vypravit se na šestitýdenní pobyt od konce léta do podzimu je v nejlepším případě náročné, zvláště když se někdo vydá tak daleko od svého domova. Mina jí poradila jen jednu věc, a sice aby si zabalila tenisky. „V kuchyni budeš celý den na nohou, takže pohodlné boty se ti budou hodit,“ řekla.

Hannah se snažila sbalit si věci pro všechny případy, ale že půjde na *rande*, s tím vážně nepočítala. Naštěstí si vzala jedny nebo dvoje šaty, pár pěkných topů a elegantní černé kalhoty, které už měla na mnoha pracovních schůzkách. Sice stály celé jmění, ale při zpětném pohledu se rozhodně vyplatily.

Po dešti měla kudrny ještě divočejší, ale usoudila, že se jí to docela líbí – rozhodně to bylo neobvyklé a odlišovala se od ostatních. Rozcuchala si je prsty a podívala se do zrcadla. „Fajn,“ řekla nahlas, „je to jen večere.“ Ale i přesto se neubránila myšlence: *Co se stane v Dublinu, to tam taky zůstane.*

„Na co to myslíš, Hannah Campbellová!“ Sklopila oči a zavrtěla hlavou. Pak popadla kabát a tašku a vyrazila ke dveřím.

Conor na ni už čekal. Měl na sobě oblek a Hannah byla ráda, že si vybrala elegantní šifonový top s krajkou, který doplnila stříbrným řetízkem a velkými kruhovými náušnicemi.

„Perfektní načasování.“ Venku už svítilo slunce, jehož paprsky vysušovaly louže. Jedinou připomínkou odpoledního

prudkého lijáku byly tmavé skvrny na kamenech. „Můžeme vyrazit?“ S okouzlejícím úsměvem na tváři jí nabídl rámě.

„Jak galantní,“ dobírala si ho a srdce se jí opět rozbušilo, když vklouzla rukou do ohbí jeho paže.

„Jsem už takový.“

Vyšli ven do teplého večerního vzduchu, v němž byl stále ještě cítit dřívější déšť. Hannah se se zájmem rozhlížela kolem sebe, což odpoledne nemohla, protože měla sklopenou hlavu a dávala pozor, aby neuklouzla na mokré dlažbě.

„Tak tohle je ta slavná ulice Temple Bar? Je krásná.“

„Přesně, je to oblíbené turistické místo. V Dublinu je spousta restaurací, barů a butiků.“ Navzdory zmínce o turistech zaslechla v jeho hlase obdiv. „Miluju to tady.“ Ušklíbl se. „Za studií jsme tu pořádali bujaré večírky. Dneska už bych to asi nezvládl. Ale je to skvělé místo, kde ochutnat ty nejlepší whiskey. Nabízejí jich tu asi čtyři sta padesát. Ani jsem je všechny nestačil ochutnat,“ zasmál se, „tedy ne, že bych chtěl.“

„Opravdu? Čtyři sta padesát! Ani nevím, od jaké bych měla začít.“

„Ta whiskey dnes odpoledne vám chutnala a zdálo se mi, že se vám líbí, jak o ní mluvím. Měla byste navštívit zdejší palírnu. Pořádají se tam prohlídky a ochutnávky. Pro turisty je to docela lákavé, zejména ty ochutnávky.“

Hannah nezávazně přikývla. Měla namířeno do hrabství Kerry a nechtěla si kazit večer hovorem o budoucnosti. Tohle všechno jí připadalo jako docela milá fantazie a skutečný život odsunula na vedlejší kolej.

Úzké dlážděné uličky začínaly ožívat, tabule před hospodami lákaly na živou hudbu, lidé postávali na chodníku s pivem v ruce a vládla tu všeobecná veselá nálada, skoro jako po vyhraném fotbalovém zápasu.

Conor ji vedl úzkou uličkou, pak zahrnul na větší ulici, až došli k vysoké cihlové budově s elegantními obloukovými okny, za nimiž svítily v současnosti tolik moderní žárovky zavěšené na černých kabelech. Uvnitř budovy se nacházelo bílé mramorové schodiště.

„Bývala to banka,“ vysvětlil jí Conor, když ji vedl po schodech nahoru.

V restauraci, která zabírala celé patro budovy, byla dřevěná podlaha a vládla tu uvolněná a klidná atmosféra. Výzdoba v sobě nesla nádech jednoduchosti, a přitom působila velmi příjemným dojmem, což zjevně stálo spoustu peněz. Kožené sedačky v retro stylu s kovovými nohami byly rozmístěny kolem masivních, ne zcela rustikálních dřevěných kulatých stolů, z nichž každý byl prostřen elegantními sklenicemi, příbory a úhledně poskládanými černými ubrousky. V místnosti plné lidí to šumělo.

„Conore, rád tě vidím.“ Ležérně oblečený muž u vchodu poplácal Conora po zádech a pak se s veselým úsměvem obrátil k Hannah. „Dobrý den, vítejte u Fintana.“

„Gerarde, taky tě rád vidím. Máte pěkně plno. Musel jsem si udělat rezervaci.“

„Tos nemusel, ty a tvoje rodina jste tu vždy vítáni. Nebýt tvé matky, nebyl bych tady. To přece víš.“

„Pozdravuje tě.“

„To je milé, ale kdy mě poctí svou přítomností?“

„Znáš ji, je téměř nemožné ji z jejího impéria vytáhnout.“

„Není divu, vytvořila si tam ráj. Audrey!“ zavolal Gerard na procházející servírku. „Dovedeš Conora a jeho přítelkyni ke stolu jedna?“

„Jistě,“ odpověděla, a když se na Conora pořádně podívala, oči se jí náhle rozšířily poznáním. „Dobrý večer, pane. Gerard se zmínil, že se tu dnes zastavíte. Ráda vás poznávám.“

„Dobrý večer,“ řekl se svým obvyklým lehkým úsměvem. Vedla je mezi stoly a Hannah si všimla, že se za nimi několik lidí otočilo. Ale rychle na to zapomněla. Servírka je totiž dovedla k rohovému stolu přímo u okna s nádherným výhledem na řeku Liffey.

Hannah se potěšeně rozhlédla. „Máme nejlepší místo v restauraci. Gerard je asi váš dobrý přítel, že?“

„Už nějakou chvíli se známe.“

„Je to úplně nová restaurace?“

„Ano. Otevřel to tu před dvěma měsíci a má skvělé recenze. Ale není divu, učil se u jednoho z nejlepších šéfkuchařů v Irsku.“

„Co tu vaří?“

„Slyšela jste o filozofii *slow food*?“

Hannah zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Je to vlastně opak fast foodů. Jde o propojení tří základních principů: dobré, čisté a poctivé jídlo pro všechny. Dobré znamená, že je jídlo čerstvé a chutné, jeho konzumace je smyslovým prožitkem. Čisté vyjadřuje původ surovin, odkud pocházejí a jak byly vypěstovány. Velký důraz je kladen na zachování regionálních potravinářských tradic – což je dobré jak pro hospodářská zvířata, tak i pro místní obyvatele.“

„Páni,“ řekla obdivně Hannah, neboť ji nic jiného nenapadlo. Tohle byla Minina parketa. Kdyby ji sestra nepoučila, živila by se jen masem a dvěma druhy zeleniny. Ale i tak byly její znalosti o jídle kusé. Mina uvařila, Hannah to snědla. „To zní úžasně. Tak co se tady podává?“

„Gerard sestavil takový jídelníček, který se skládá pouze ze sezonních surovin dostupných v Irsku. Snižuje tak uhlíkovou stopu, místo aby si nechával dovážet věci z míst, jako je Peru nebo Keňa.“

„Takže žádné avokádo,“ odfrkla si Hannah trochu uštěpačně.

„V Irsku se jim moc nedaří.“ Oči mu zajiskřily způsobem, na

něž si rychle zvykla a který ji více než vzrušoval. Dával jí pocit, že je středem jeho pozornosti, což bylo lichotivé, ale zároveň děsivé. Conor byl muž, který věděl, jak okouzlit dámy... a Hannah se rozhodla, že na jeho hru přistoupí. Proč ne, vždyť je tu jen na jeden večer.

Servírka jim přinesla jídelní lístky a Conor objednal nápoje. Hannah si bez velkého očekávání vzala menu. Co mohou v Irsku mít? Brambory, ovce, možná ryby. Slyšela o krevetách z Dublinského zálivu, takže ty by mohly jídelní lístek obohatit, ale jinak čekala poměrně jednoduchá a chuťově mdlá jídla.

Což jen dokazuje, že o jídle a vaření nic neví!

Jídelní lístek zněl pro její nezkušené chuťové buňky vznešeně, a když si objednala langustový krém a po něm hovězí žebírka s něčím, co se jmenovalo roscoffská cibulová, špenátová a pepřová omáčka, věděla, že ji čeká lahůdka.

Conor trval na tom, že si k předkrmu objedná pro každého skleničku chablis a k hlavnímu chodu sklenku malbeku. Zdálo se jí nesmyslné dávat si ke každému jídlu jiné víno, ale když ji Conor ujistil, že objednal to pravé víno k mořským plodům i hovězímu, nehodlala se s odborníkem hádat. Jakmile ochutnala první doušek hedvábně jemného chablis, byla ráda, že výběr nápoje nechala na něm.

„Je to skvělá restaurace, je vidět, že to tu žije.“

„To jistě, ale je za tím spousta tvrdé práce a nekřesťanská pracovní doba.“ Zamračil se. „Není to pro každého.“

„Jistě, něco na pracovní době od devíti do pěti přeci jen je.“

Zvedl obočí. „Vždycky jsem měl dojem, že právníci mají také dost přesčasů. Není to proto, že si účtují částky za každou hodinu?“

Hannah pokrčila rameny. Nikdy jí nevadilo, že pracovala dlouho. „Když vás práce baví, je to v pořádku.“

„A vás práce baví?“

„Ano, baví. Občas, ostatně jako asi každého, mě napadne, že by to chtělo změnu, ale nemám tušení, co jiného bych dělala. Navíc jsem ve svém oboru docela dobrá.“

„To, že jste v něčem dobrá, ještě neznamená, že u toho musíte zůstat. Zvláště pokud vás to nebaví.“ Cítila, že se dotkl jejího citlivého místa.

„To je pravda.“ Hannah přemýšlela, jestli rozhodnutí vzít si v práci načas volno bylo správné. *Přestaň*, řekla si přísně. *Není to navždy a chtěla jsi to udělat. Nemůžeš teď ztratit odvalu, když už jsi konečně tady.*

Žij přítomností. Užívej si, zvláště když jsi na večeri se sexy Irem, který má oči jen pro tebe.

V ten pravý okamžik se zeptal: „Jste v pořádku? Zdá se, jako byste zápasila s nějakým osobním démonem.“

„Ne, vůbec ne,“ zalhala. Nechtěla se mu svěřovat, proč si vzala šestitýdenní volno a odjela do Irska. S jeho znalostmi o jídle by si myslel, že se zbláznila, když se přihlásila do kurzu vaření. Ne, nebude si dnešní večer kazit. Bude si užívat, že jí alespoň na chvíli nějaký muž věnuje pozornost. Popravdě řečeno, začínala být trochu nervózní. Většinou ji uklidňovala práce a její malý byteček, ale to jí teď najednou připadalo strašně vzdálené. Napadlo ji, že se ho zeptá, co právě jeho dělá šťastným, ale usoudila, že není vhodná doba na nějakou filozofickou debatu. Teď je jen turistkou, která žije přítomností. Chce si dopřát trochu neškodného flirtování. Cítila, že to mezi nimi jiskří, tak proč si to neužít? Proč nebýt na jeden večer někým, kým není?

Pozvedla sklenku k přípitku. „Dík za pozvání na večeri.“

„A já vám děkuju za záchranu.“

„Ani jsem se vás nezeptala, kdo to byl? Nevím, jestli místo toho,

abych vám pomáhala a naváděla vás k nekalostem, jsem spíš měla držet basu s tou ženou?“

„Navádět k nekalostem? Tak se tomu dnes říká?“ Zvedl škádlivě obočí a zjevně narážel na jejich polibek.

Zvedla hlavu a doufala, že se nečervená při vzpomínce, která se jí tak nesmazatelně otiskla do mozku, že je z ní ještě teď vzrušená. „Nevšimla jsem si, že byste si stěžoval.“

„Proč bych si měl stěžovat? Líbilo se mi, že mě zachránila dáma.“ V jeho očích se zračilo uznání. „Jste vždycky tak pohotová?“

Hannah se nad tím zamyslela a nedokázala odtrhnout pohled od jeho zářících očí s šibalským pobavením.

„Ne,“ řekla rychle. Byl si až příliš jistý sám sebou, a přestože si to nesmírně užívala, nehodlala mu dovolit, aby měl navrch. „Zřejmě mě pohled na vás, jak se kroutíte v tom křesle, vyvedl z rovnováhy.“

„Já jsem se kroutil?“ Předstíral rozhořčení.

„Ano,“ rozesmála se, „jako ryba na háčku.“

„Copak nejste vůbec romantická duše?“

Naklonila hlavu na stranu, jako by to zvažovala, a pak nakrčila nos. „Zdá se, že ne. Ale pořád jste mi neodpověděl.“

S povzdechem zavrtil hlavou: „Mluvíte jako pravý právník. Na svou obranu musím říct, že to byla mladá dáma, která byla, řekněme, zamilovaná. Potkal jsem ji na jednom večírku a nechtěl jsem ji neomaleně odmítnout. Ale asi jsem to měl udělat. Doufal jsem, že se s ní už nikdy neuvidím. A díky vaší pohotové reakci jsem se vyhnul nepříjemné situaci.“ Odmlčel se a dodal: „Jsem vaším dlužníkem.“

„Nebojte se, nic za to od vás nebudu vyžadovat.“ Pomyšlení, že by jí to mohl oplátit polibkem, v ní vyvolalo zmatek.

„To je škoda.“ V jeho hlase zaznělo pobavení a výzva.

Sklopila oči. „Jste příliš sebevědomý, ale večere bude stačit.“

Usmál se na ni. „Jestli jste si jistá...“

„Samozřejmě.“ Její strohý tón nezmírnil hladový pohled v jeho očích. Flirtovali spolu a bylo jen na ní, jestli se rozhodne kapitulovat, nebo ne.

Jídlo, které jim přinesla servírka, bylo vynikající – velmi chutné, bez jakýchkoli snobských ozdůbek, což Hannah vyhovovalo.

„Mohu?“ Než stačila odpovědět, Conor zvedl lžící a ponořil ji do jejího talíře.

„Jen do toho,“ zamumlala a sledovala, jak ochutnává krémovou růžvooranžovou polévku. Musela uznat, že voněla božsky.

„Hm, je dobrá. Myslím, že je tam trochu estragonu.“

„Prima, ještě nikdy jsem neměla oficiálního ochutnávače.“

„Promiňte, jsem nezdvořilý, že? Ale máme to v rodině, vždy jsme ochutnávali jídlo toho druhého. Zkuste tuhle hřebenatku.“ Nabral na vidličku trochu fazolového pyré, kousek slaniny a malou krémovou hřebenatku a nabídl jí ji.

V ústech jí vybuchl ohňostroj chutí a Hannah slastně zasténala. „Páni, to je dobrota.“

„Ano, slaná slanina a česneková chuť pyré z bílých fazolí cannellini se ke krémovým hřebenatkám dokonale hodí. Co se týče mořských plodů, je Gerard génius.“

Hannah se vyděsila a doufala, že po ní nebude chtít, aby určila složení čehokoli. Nepoznala by fazole cannellini, ani kdyby je měla před sebou na talíři, natož když je z nich kaše.

„Co děláte, když nejste v práci? Noční život v Manchesteru musí být skvělý, ne?“

„Kolem města je nádherná příroda, takže o víkendech ráda vyrazím někam ven, abych se odreagovala. Po náročném pracovním týdnu není nic lepšího než čerstvý vzduch a pohled na krásné kopce. Miluju kanoistiku, jsem na ní tak trochu závislá. Voda je můj živel.“

Zaujatě nadzvedl obočí, jako by ho ohromila. Upřímně řečeno, překvapila tím většinu lidí, protože nikomu nepřípadala jako sportovní typ. „Za to může dětská knížka *Vlaštovky a Amazonky*. Jako dítě jsem jí byla posedlá.“

„To je fajn. Zkusila jste někdy mořský kajak? Zdejší pobřeží je na to perfektní.“

„Ne, držím se jen klidných řek a kanálů.“ Nejvíce si užívala, když se mohla kochat přírodou kolem vody a nemusela si dělat starosti, že se někde převrhne nebo do něčeho narazí. Byla ráda, že si vyčistí hlavu. Vnímala přítomnost, sebe samu a okolí. Cítila se šťastná, když se mohla poflakovat na řece jako nějaká kachna, adrenalinové zážitky na divoké vodě ji nelákaly. „Vy ano?“

„Už je to dávno, co jsem si naposledy na kajaku vyrazil. Mám spoustu práce a není na to čas. Když jsem byl mladší, jezdil jsem na moři často. Tam, kde jsem vyrůstal, jsme to na pláž neměli daleko. Měli jsme malý člun a chodili jsme se plavit, ve vodě jsme byli jako doma.“

„To zní skvěle,“ poznamenala Hannah trochu závistivě. Knihy Arthura Ransomeho z Jezerní oblasti patřily v dětství k jejím oblíbeným a vždycky toužila po takovém idylickém životě v přírodě, protože vyrůstala na předměstí Manchesteru.

„Ano, byli jsme čtyři sourozenci a v létě jsme řádili. Máte bratry nebo sestry?“

„Jednu sestru. Nedávno se odstěhovala do Švýcarska.“

„Navštívila jste ji tam?“

„Ano, v červnu jsem u ní byla na prodloužený víkend. Tam, kde žije, je krásně – spousta nádherných procházek, úžasné výhledy, čistý vzduch.“

„Jen je to z Manchesteru daleko.“

„To máte pravdu.“ Nedokázala si představit, že by se někdy

mohla přestěhovat do jiné země. Zdálo se jí to jako skok do neznáma.

Křehkost a šťavnatost hovězího masa v ní vyvolaly další chuťovou rozkoš, až nahlas zasténala, což se jí vůbec nepodobalo. Ale jídlo to bylo doopravdy vynikající. Conor trval na tom, aby ochutnala i jeho pokrm, a tak si kousek nabrala na vidličku. Bylo to na hony vzdálené jídlům, která vařila teta. Její kuchyně jí najednou připadala tak zastaralá, že připomínala téměř muzejní exponát. Musela uznat, že vzájemné ochutnávání bylo velmi zábavné. Když se člověk soustředí na svůj protějšek a čeká, jaké potěšení vyvolá jeho výběr jídla, vzbuzuje to jistou dávku intimity. Musela si přiznat, že si to užívá. Sestra, která vždycky ráda seznamovala lidi s novými chutěmi a ingrediencemi, by si s Conorem dobře rozuměla.

„Proč se umíváte?“

„Vzpomněla jsem si na sestru. Ta by vámi byla nadšená, je stejná jako vy – taky se vždycky vrhne na můj talíř.“

„A co vy? Jste mnou nadšená?“

„Rozhodně ne.“

Zasmál se. Byl to hluboký smích, který se mu zračil i v očích. Viděla v nich očividné pobavení, z něhož se jí lehce tajil dech. „Asi to nebyl dobrý nápad, takhle se přímo ptát, ale líbíte se mi. Nebojíte se říct svůj názor.“

Nebála se, když na tom nezáleželo, protože po dnešním večeru už ho nejspíš nikdy neuvidí.

„A vy jste příliš sebevědomý. Chudák ta holka v baru nevěděla, kam dala oči.“

Conorův úsměv se vytratil. „To jste trefila. Vůbec mě nezná, jen si myslí, že ano.“

„Tak jsem dneska udělala dobrý skutek pro všechny. Hned je mi

líp.“ Hannah po něm střelila úsměvem a chtěla trochu odlehčit atmosféru, což se jí, jak se zdálo, docela podařilo.

„Ne, to vy jste mi spravila náladu.“ Jeho oči zabloudily k jejím rtům s vědoucím úsměvem, který ji přiměl k hlasitému smíchu.

„Vy se nikdy nevzdáváte, vidíte?“

„Život je krátký. Proč si ho neužít?“

V jeho slovech byla výzva, která v ní zažehla jiskru vzpoury. Vždycky byla ta hodná holka, pokaždé dělala správné věci... ale nemohla popřít, že se jí to jejich flirtování a škádlení líbí, a co se týče toho polibku...

Proč si tenhle večer neužít?

Kapitola 3

Jedna věc byla užívat si, což nepochybně dělala, ale úplně něco jiného bylo probudit se v cizí posteli a netušit, co etiketa přikazuje v těchto chvílích dělat.

Po probuzení ležela klidně a hlavou se jí jako ozvěna neustále honila jedna věta: *Cos to udělala?* Hannah Campbellová si na známosti na jednu noc nepotrpěla, i když pocit trapnosti, který ji zaplavil, byl podbarven nepatrným nádechem pýchy. Conor, ať už se jmenoval jakkoli – bože, vždyť ani neznala jeho příjmení – a ať už se stalo cokoli, věděl, co dělá. Ještě teď ji při vzpomínce na polibky a na to, jak se jeho ruce dotýkaly jejího těla, mrazilo. Už dávno nebyla panna, ale po téhle noci... Pořádný sex očividně nikdy předtím nezažila! Vyspat se s Conorem pro ni bylo příjemným překvapením.

Netušila, kolik je hodin, ale za okny hotelu byla ještě tma. Všimla si tvarů nábytku v pokoji a snažila se zorientovat. Místnost měla jiné uspořádání než o něco menší pokoj, který obývala – nebo spíš momentálně neobývala – v jiném patře. Snažila se vzpomenout, kde nechala své svršky. Pravděpodobně rozházené po celé podlaze. Bože, opravdu se líbali na ulici? Ve výtahu? Vtrhli v zoufalém spěchu do jeho pokoje, aby ze sebe navzájem strhali oblečení? Zavřela oči, aby se zbavila kaleidoskopu představ a hřejivého pocitu tepla v intimních partiích. *Hannah Campbellová, ty rajdo!* Nemohla se však ubránit úsměvu – bylo to zatraceně krásné.

Vedle ní se Conor ve spánku pohnul a Hannah ztuhla. Jak se z téhle situace dostat se ctí? Kdyby se jí podařilo vytrhat, dokud ještě spí, nemusela by se s ním už nikdy v životě vidět. Mohla by nasednout do pronajatého auta, které si včera dopoledne vyzvedla na letišti, a zmizet z Dublinu. Pravděpodobně by mu to nevadilo. Vlastně by se mu nejspíš ulevilo. Musela si přiznat, že Conor disponoval takovým kouzlem, díky němuž by dostal každou ženu, na niž by ukázal. Ano, určitě by se mu ulevilo, kdyby byl ušetřen jejich koktavých výmluv a rozpaků. Včerejší Hannah byla poblouzněná žena, jejíž odvaha pramenila z alkoholu. Byla to irská verze Hannah. Ale dnes tahle Hannah již neexistovala, teď se vrátila ta anglická. Ano, nejrozumnější bude, když se odtud po anglicku vypaří.

Vyklouzla z postele, přikrčila se a rukou šmátrala po podlaze, zatímco se pomalu sunula ke dveřím ve snaze najít své oblečení. Plížit se po neznámé místnosti a pokoušet se nasoukat do svršků dřív, než vás při tom někdo chytí, se snadněji řekne, než udělá. Konečně našla kalhoty. Ale kde má kalhotky? Plížila se po měkkém koberci, rukama prozkoumávala podlahu kolem sebe, až je čirou náhodou našla. Bože, přesně proto takové věci nikdy nedělala, nebyla stvořená pro roli nindži. S opatrným pohledem k posteli se nasoukala do kalhotek a kalhot. Když našla top, rychle si ho natáhla a modlila se, aby brzy našla i podprsenku. A měla štěstí. Aby ušetřila čas, strčila si ji do kapsy kalhot.

Rychle objevila svůj kabát, kabelku a jen jednu botu. Kde je k čertu ta druhá? Bavlněné hotelové povlečení zašustilo, když se Conor otočil, a Hannah zatajila dech. *Prosím, ať se neprobudí.* Bylo by ještě potupnější, kdyby ji přistihl, jak se snaží vykrást ven. Zaposlouchala se, ale jeho dech zůstal klidný a rovnoměrný. Na okamžik byla v pokušení se na něj naposledy podívat, ale pak usoudila, že by to bylo a) trochu perverzní a b) příliš riskantní.

Kde sakra může ta zatracená bota vězet? Není přece žádná Popelka! Venku se probouzelí ptáci a ozývali se tu pípáním, tu sladkým zpěvem. Koncert za rozbřesku. Všimla si, že se na obloze objevily růžové mráčky. Ve spěchu se včera večer neobtěžovali zatáhnout závěsy. Conor se znovu otočil a jeho dech se změnil. Ale ne, co kdyby se teď probudil?

Čert to vem! Kdy tady budu potřebovat boty na podpatcích? Jak Mina poznamenala, stejně bude celý den na nohou v kuchyni. Musí tady tu botu nechat. Po kolenou se sunula ke dveřím a byla vděčná, když se dostala do bezpečí chodby a mohla se skrýt v koupelně. Spěšně se upravila a potichu vyklouzla z Conorova pokoje. Ulevilo se jí, že to zvládla, a bylo jí jedno, jestli ji někdo při tak potupném útěku uvidí.

Za dvě hodiny vklouzla za volant malého peugeotu, který si pronajala, a na chvíli si opřela hlavu o opěrku. Uf. Mise splněna. Když se vrátila do svého pokoje, nemohla už spát, a tak si objednala snídani od pokojové služby. Zatímco se v hotelové recepci odhlašovala, srdce jí bušilo do žeber strachem, aby se v hale náhodou neobjevil Conor. Ale měla štěstí. K autu se dostala, aniž by ho zahlédla. Teď už byla v bezpečí a mohla se těšit na další dobrodružství. S úlevným povzdechem nastartovala a vyjela z hotelového parkoviště podle pokynů GPS v telefonu.

Bylo osm hodin a silnice byly plné lidí mířících do práce, ale Hannah bez větších problémů projela po obchvatu Dublinu a zamířila ke svému cíli. Čekala ji čtyřhodinová jízda, přejezd na druhý konec Irska do hrabství Kerry. Měla spoustu času, protože podle instrukcí měla do penzionu přijet až ve dvě. Zastaví se někde na oběd a možná se podívá na nějakou pamětihodnost po cestě.